

Motto:

*Prosím, aby vám Bůh našeho
Pána Ježíše Krista,
dal ducha moudrosti a zjevení,
abyste ho poznali a osvíceným
vnitřním zrakem viděli,
k jaké naději vás povolal,
jak bohaté a slavné je vaše
dědictví v jeho svatém lidu
a jak nesmírně veliký je ve své
moci k nám, kteří věříme.*

Ef 1,17

Úvodní slovo

Dostali jsme do obálky s náměty pro Tomáška „Rozhovory s poučením od mých přátel z vesmíru“ – a co prý pan farář na to?

No co by – bledne závistí! Dočítám se, že už 670 000 lidí z českých zemí komunikuje s přáteli z vesmíru. A já pořád nic! Asi je to tím, že vesmírní přátelé jsou neustále s námi, ale prý v jiném rozměru, kde jsou větší vibrace. A já, ať vibruju, jak vibruju, nic. Ovšem, sebekriticky přiznávám, co taky může chtít člověk, který nejvíc vibruje nad pořádným řízkem či biftekem, což je, jak se dovídám, hřích proti vesmírnému desateru (příkázání třetí).

ROČNÍK V.
9. května 1999

8

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Ale co, naděje umírá poslední. Třebas až Aštarova vesmírná flotila doevakuuje posledního vrabce, snad vezme na milost i mě, člověka tak znečištěného hrubými negativními vibracemi. Jsem ochoten obětovat tomu vše: V krajním případě se veřejně zřeknu i Křemílka a Vochomůrky! (Vesmírní lidé totiž mají rádi Krtečka – tak praví velký vizionář a důstojný nástupce J. da Cimrmana i Phardyho Luckxe, kontaktér Ivo A. Benda z Šumperka).

Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil!

Váš O. Petr Vrbacký

Informace

■ Návštěva v domě hrůzy:

Tak by se dalo nazvat to, co jsme prožili tuto neděli odpoledne, když jsme byli na návštěvě v sousední farnosti u sousedního faráře na jeho faře. Tušíte správně, jedná se o Otce Jiřího Rouse a faru v Zábrdovicích. Kdybych neviděl, asi neuvěřím, že je možno bydlet v domě, kde v jedné polovině nejde proud (a ani odborník neví, proč), zatímco v druhé polovině naopak nestačí ani velká vanička uprostřed místnosti zachytit to, co naprší přes střechu a strop. Zkrátka a dobře, milí farníci, jestli jsme na svou farnost pyšní, jak to máme na úrovni, tak naše hrdost bude rázem hříchem onoho boháče z podobenství o Lazarovi, jestli se míníme dívat lhostejně na to, co máme doslova „za humny“.

První zkouškou bude sbírka v neděli 16. května 1999, jejíž výnos věnujeme Otci Jiřímu jako první pomoc.

Moc vás prosím: *Ukažte se!*

■ Farní výlet rodin

Sobota 22. května odpoledne

Napadlo nás, že by bylo příjemné a užitečné strávit jedno odpoledne na výletě. Je nás víc, kteří se letmo setkáváme v kostele a sotva na sebe stačíme kývnout, než nás proud vynese před vchod.

Zveme tedy všechny rodiny od kočárkových až po ty, kterým odchází děti samy do kina. Bude to příležitost trochu se poznat. Natolik, nakolik budete mít chuť.

Pojedeme do Útěchova a odtud pěšky na Vranov. Sraz je ve 14.45 hod. u kostela. Odjezd v 15.00 hod. autobusem přistaveným jen pro nás (kočárků se nebojme, na množství nehleďme). Předpokládaný návrat (též objednaným autobusem) po 19 hod. ke kostelu.

Už se těšíte? My taky. Redakce.

■ O Svatodušním pondělí 24. 5.1999

v 17.30 bude v našem kostele udělovat svátost biřmování Otec generální vikář Mons. Jiří Mikulášek. Na tuto slavnost se budeme mimo jiné připravovat také modlitbou při Svatodušní novéně s komunitou Emmanuel od pátku 14.5.1999 vždy po večerní bohoslužbě.

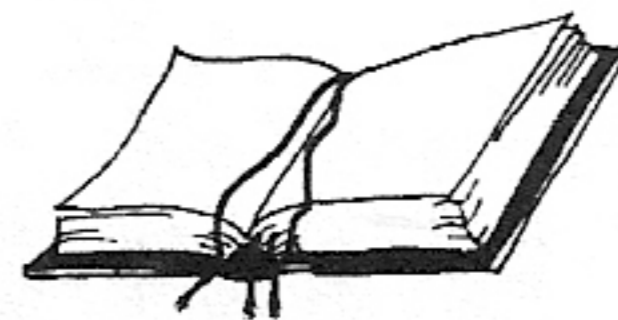

■ O týden později v neděli 30.5.1999

(na Slavnost Nejsvětější Trojice) při mši svaté v 9.00 přistoupí poprvé ke svátosti Eucharistie děti – prvokomunikanti. Také za ně a za jejich rodiče prosíme o modlitbu. Svátost smíření přijmou děti poprvé o den dříve, tedy v sobotu 29. 5. 1999 po ranní mši svaté.

■ Nové kancionály

Vzhledem k tomu, že je v našem kostele při více navštěvovaných bohoslužbách nedostatek zpěvníků, nabízíme vám možnost zakoupit si nové vydání kancionálu. Kancionály by měly být k dispozici na přelomu května a června v sakristii. Přesný termín bude včas oznámen v nedělních ohláškách.

Inzerce

■ **Řeznictví Řezníček** přijme pro novou prodejnu na Lesné spolehlivé prodavačky masa a uzenin od 17. 5. 99. Zájemci, hlase se na tel.:
05/576 508,
0602/710 210.

Bílá sobota

nový život v Kristu

Velikonoční svátky zaujímají významné místo v životě každého praktikujícího křesťana. Představují pro něho slavnostní vyvrcholení liturgického roku a zamyšlení nad životem ve víře v jednom z nejkrásnějších období roku – na počátku jara, kdy se vše, co dosud spalo, znovu probouzí a začíná žít v naději v nové, nádherné a plné bytí. Slavení svátků Kristova vzkříšení ve společenství křesťanů je skutečným projevem víry v takový život, naplněný láskou a porozuměním.

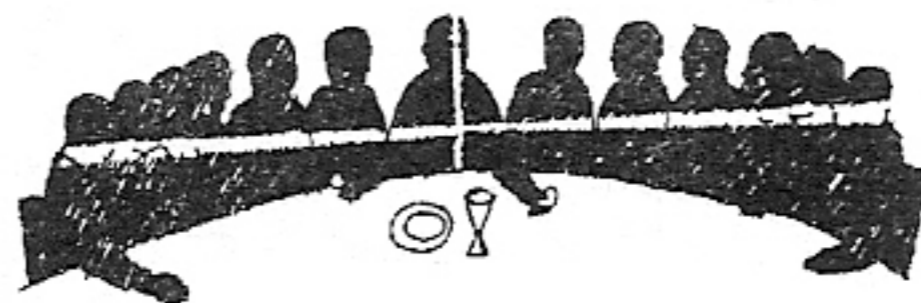
Každým rokem se velikonoční bohoslužby na Bílou sobotu spolu s věřícími účastní také katechumeni, jimž Boží vůle napomohla k rozhodnutí stát se věřícími křesťany a přijetím svátostí začít život v Kristu. Sváteční mše přináší soulad mezi okamžiky bytí, jehož se zřikají, aby mohli znovu vstát, a prvními chvílemi nového života, které přinášejí radost i zmatek. Sváteční mše je událostí, která zanechává v duši radostný pocit uskutečnění toho, k čemu jsme se my, katechumeni, s Boží pomocí rozhodli a o čem jsme usilovali, tedy stát se opravdovými členy křesťanské obce a zapojit se do její činnosti.

Chvíle po přijetí Kristova těla a krve byly snad plny zmatku, snad i strachu z lidí v zaplněném kostele a rozsvěcování světla křestních svící. Brzy je však vystřídal pocit přítomnosti něčeho dosud neprožitého a těžko popsatelného – víry v poznání a přátelství, hodnoty, které byly a jsou každému z nás oporou ve strastech, a přece byly bezprostředně po bohoslužbě něčím novým, pocitů díky kněžím, vděčnosti

kmotrům, kteří nám jsou oporou a společně s lidmi v kostele se za nás zaručili. Neměli bychom proto zapomenout, že život ve víře není příslovečnou procházkou růžovým sadem, ale cestou, v níž nám často stojí překážky. Těmi se nesmíme nechat odradit a prosadit si proti nim svoji pravdu, je-li toho třeba, a nezáleží na tom, zda nám tyto překážky do cesty postavil někdo jiný anebo, což je smutnější, jsme si je tam postavili sami nebo je stavíme do cesty jiným lidem.

Svátosti křtu, biřmování a přijímání jsou člověku stále dražší s tím, jak v něm roste rozumové i citové chápání jejich významu. V přijímání Kristova těla je očištění i obnovení, které posiluje víru a zároveň připomíná, že je třeba vše neustále obnovovat. Obnovení, poznání i poučení přináší četba Písma, které nám nejen pomáhá najít ty správné stezky, ale také nás vede, abychom nesešli z naší pravé cesty, i když se nám třeba zdá být příliš dlouhá a kamenitá.

Přemek

Co se událo z farní matriky

V měsících březnu a dubnu byli pokřtěni:

Dita Anežka Králová	19.06.1964
Hana Marie Salašová	19.04.1969
Ing. Roman Veselka	22.08.1975
Přemysl Rostislav Dohnal	21.09.1977

Michal Repka	10.05.1978
Hana Markéta Havlíková	06.10.1980
Sára Filípková	13.02.1998
Michaela Zedníčková	23.03.1998
Dominik Zbořil	01.11.1998
Lucie Kolářová	04.11.1998
Silvie Hofmannová	18.11.1998
Štěpán Kytner	30.11.1998
Matyáš Kejda	04.12.1998
Kristýna Anna Svobodová	21.12.1998
Michaela Varhová	08.01.1999
Viktor Miroslav Kousal	09.01.1999
Šárka Bartošová	09.01.1999
Simona Rennerová	09.01.1999
Jan Oščádal	16.01.1999
Bohdan Nejedlý	18.01.1999
Kristýna Bakóová	15.02.1999
Aneta Jakubcová	15.02.1999

V měsících březnu a dubnu se s námi rozloučili:

Anna Šmerdová	90 let
Josef Fojt	86 let
Božena Böhmová	85 let
Anna Hublová	81 let
Květuše Fadrusová	76 let
Jiří Tuláček	65 let

V měsíci dubnu byli oddáni:

ing. Radoslav Rusina a ing. Marie, roz. Zemanová	17.04.1999
Miroslav Poledna a Markéta, roz. Macková	17.04.1999
Libor Stříž a Jana, roz. Šupová	24.04.1999
Ing. Zdeněk Ondroušek a Hana, roz. Suchánková	24.04.1999
Ing. Jiří Malý a Zuzana, roz. Peikerová	24.04.1999

Farní charita

■ známky pro misie

Sestry a bratři,

již třetí rok probíhá v našem kostele sběr použitých poštovních známek, jejichž prodejem mohou misionáři získat nezanedbatelnou finanční pomoc pro vedení a rozšiřování misí. Když jsme tuto akci rozjžděli v prosinci 1996, otiskli jsme v „Tomáškoví“ určité zásady, které je nutno při sbírání známek dodržovat. V poslední době pozorujeme, že úměrně s narůstajícím počtem dárců narůstá bohužel také nedbalost v manipulaci se známkami a nedodržování uvedených zásad. Poněvadž před předáním známek zahraničnímu odběrateli provádíme ještě v tuzemsku (my nebo pan Crha) první kontrolu a třídění darovaných známek a objem této práce neúnosně roste, chceme základní požadavky zopakovat a poprosit dárců, aby nám jejich dodržováním usnadňovali naši práci a umožnili zmenšit počet poškozených a vyřazených známek.

1. Sbíráme *neodlepené a nepoškozené použité (orazítkované) známky* české i zahraniční. Známky je třeba z pohlednic a dopisních obálek vystříhovat tak, aby asi o 0,5 až 1 cm přesahující podložka chránila před poškozením zoubkování známky. Je naprosto nevhodné známky z obálek nebo pohlednic vytrhávat, poněvadž přitom ve velké většině dochází k poškození zoubků nebo i k natržení známky. Rovněž je nevhodné známky s obálek nebo pohlednic strhávat (za sucha), poněvadž téměř vždy dojde k odtržení a zeslabení i části papíru známky, která se tím stane bezcennou.

Razítka by mělo být pokud možno čitelné (jeho část na známce, část razítka mimo známku zpracovatel po odlepení zlikviduje). Z hlediska sběratelského jsou bezcenné rovněž známky neorazítkované, které doručovatel přeškrtnl propiskou. K značnému poškození známek dochází také při jejich volném sypání do krabice v sakristii. Doporučujeme je vkládat do obálek, jak to ostatně značná část dárců činí. Známky, které se při manipulaci přeloží, jsou bezcenné, zlom papíru už nelze vyrovnat.

2. Pokud chcete odevzdat *známky nepoužité*, je třeba velké pečlivosti při jejich balení. Doporučujeme event. ponechat v zásobnících (pokud např. likvidujete vlastní sbírku). Totéž platí i o *odlepených použitých známkách*, které jste od někoho dostali. Sami samozřejmě známky odlepovat nebudete.

3. Dále sbíráme i celé *pohlednice nebo zajímavé dopisní obálky*, ale pouze padesát i více let staré. Jedná se o historické zajímavosti a pohlednice i obálky musejí být nepoškozené, rovněž tak známky a razítka na nich. Nepomůže nám, když nám do krabice vložíte celou vaši vánoční nebo velikonoční korespondenci. V tom případě můžeme pouze z obálek a pohlednic vystříhat nepoškozené známky a přiřadit je k ostatním.

4. Žádají se také *použité telefonní karty*. Těch jsme zatím měli velice málo a tak vás prosíme, abyste – pokud je používáte – po vyčerpání všech hovorů pamatovali na naši krabici v sakristii.

5. *Nesbíráme* vystříhané nátisky známek z korespondenčních lístků, nálepky ze zápalek, sýrů a jiného zboží.

Děkujeme vám, že jste naše připomínky dočetli až do konce. A samozřejmě děkujeme i za darované

známky, které jsme už vytrídili a k dalšímu zpracování jich odevzdali velké množství. Těšíme se na další spolupráci s vámi a věříme, že dodržování výše uvedených požadavků nám umožní více a lépe pomáhat misiím, pro které je tato naše činnost větším přínosem, než si vůbec dovedeme představit.

■ adopce na dálku

Dovolujeme si upozornit všechny sponzorské rodiče, že je příhodná doba pro zaplacení dalšího ročního poplatku. Paní Zemanová z pražské Arcidiecézní charity nám při té příležitosti sdělila změněnou výši plateb, a to takto:

pro Indii	4400,- Kč ročně (var. sym. 73.4)
pro Litvu, Lotyšsko	5200,- Kč ročně (var. sym. 73.3)
pro školu v Indii	neomezeně (var. sym. 76)

Další potřebné informace je možno si vyžádat na Arcidiecézní charitě Praha:

Londýnská 44,
120 00 Praha 2,
tel.: 02/24 25 09 85

Kad'ourkovi

Slovo nemocným

Když se člověk dozví zprávu, která se týká jeho zdravotního stavu a je v ní konstatováno, že je ten stav vážný, napadne ho v té chvíli mnoho případů, které se týkají jeho známých, a hned si uvědomí, jakým způsobem u nich nemoc probíhala. To ho často naplní strachem a úzkostí z toho, co ho čeká v budoucnosti. V té chvíli si neuvědomí, že uvěřil všemohoucímu Bohu, který o něm ví, který zná každou jeho bolest, a který nikdy nedopustí, aby některá zkouška byla nad jeho síly, ale vždy dá pro přítomnou chvíli dost sil a schopností.

Je zbytečné, abychom si dělali starosti, které se týkají budoucnosti, ale je nutné dokonale prožívat přítomnou chvíli, protože na ní záleží a nikdo neví, jak bude vypadat budoucnost. Ta může být zcela jiná, než předpokládáme. Ani nemoc, která je označena stejnou diagnózou, nemusí probíhat u všech lidí shodně, protože organismus každého člověka se liší a může reagovat na stejné podněty různým způsobem.

Když se naučíme prožívat správně intenzivně přítomnou chvíli, tak se zbavíme strachu z budoucnosti, prožijeme současnost dokonale, získáme klid, vyrovnanost a pokoj v duši. I v budoucnosti nám dá Bůh zase všechno, co bude nutné, abychom ji prožívali jako přítomnost skutečně dokonale. Takový přístup k prožívání našeho života je založen na hluboké důvěře v Boží dobrotu a v působení Boží prozřetelnosti v našem životě. Známe životopisy

světců a vzpomínáme si, jak Bůh působil v jejich životě a ovlivňoval ho, takže žili ve shodě s Boží vůlí a splnili to, co jim bylo svěřeno. Když si vzpomeneme na události z našeho života, i tam vidíme, že nám všechno napomáhalo prožívat život ve shodě s Boží vůlí. I když jsme někdy nechápali smysl toho, co jsme právě prožívali, a zdálo se nám to třeba zbytečné nebo příliš náročné, s odstupem času jsme pochopili, že právě ta cesta pro nás byla nejlepší. I tato zkušenost může a má ovlivnit náš současný život a povzbudit kolísající důvěru v těžkých chvílích.

Když budeme prožívat život v důvěře v Boha a v jeho působení v našem životě, když nebudeme pochybovat o jeho ochraně, prožijeme život na zemi tak, že to bude dokonalá příprava na život věčný, který je životem u Boha a s Bohem. Bůh je bytostí naprosto dokonalou, a proto život s ním bude životem plným a radostným. S Boží pomocí se nám podaří dobře prožít i události, které se nám mohou na začátku zdát příliš těžké.

P. Josef Šik

Svědectví

Pastýřský list brněnského biskupa o slavení liturgie zpěvem z 15. 11. 1998 mi připomněl, jak jsem se já naučil slavit liturgii – zpěvem mešních písní z kancionálu.

Po dlouhá léta, kdy jsem plnil svou křesťanskou povinnost účasti na nedělní mši, jsem se trochu „ošklíbal“ nad mešními písněmi, které měly pro mě nesrozumitelná slova, ponurou melodií a málokdo je zpíval. Jak slavnostnější, melodičtější

a plnohlasé byly písně mariánské, písně k Ježíšovu Srdci či některé písně k svatým! Nechápal jsem, proč jsou mešní písně vůbec zařazovány, vždyť nezní k Boží oslavě – ta si přece zaslouží krásnou melodii a fortissimo.

Později, kdy jsem prožil do nové hloubky svůj křest, jsem se více zaposlouchával do liturgie a snažil se být neustále v kontaktu s knězem. Chtěl jsem vnímat každé slovo, které pronášel a v pomlčkách adorovat obětujícího se a dávajícího se Ježíše. Moc se mi to nedařilo, každou chvíli jsem musel dohánět sled liturgických slov či úkonů, když se mi myšlenky zatoulaly někam jinam. Trápilo mě také, že nejsem dost zbožný po sv. přijímání: je přece správné s Eucharistickým Ježíšem mluvit, pozdravit ho, vzývat a děkovat mu. Nedostávalo se mi však dost slov. Nechtěl jsem se modlit stále stejnou modlitbu po přijímání z kancionálu, a tak jsem to zkoušel vlastními slovy. Ale i tehdy jsem stále opakoval tatáž slova a všechno se mi zdálo málo vřelé.

Později jsem začal chodit na mši svatou i ve všední den a to se zpívaly – aspoň v mezidobí – jen mešní písně. Napřed jsem se toho zpívání neúčastnil, vždyť zpívání není povinné, říkával jsem si. Pak jsem se ale přece jen pokoril a začal jsem se ke zpěvu připojovat. A to jsem byl překvapen! Začal jsem slovům mešních písní rozumět. Najednou jsem poznal, že jsou to vlastně krásné modlitby a že se jejich slova dají při zpěvu snadno vnímat. A ty melodie – jak to, že jsem si nevšiml dříve, jak jsou krásné?

Jaká nádherná oslava Boha je hned ve vstupních slokách: *Bože před tvou velebností na kolena padáme! Jak veliký jsi, Pane, jak slavné jméno tvé! Tvůj dech vším světem vane, vše řídíš v moci své.* Jak

mně ta slova najednou ukázala všemohoucího a vznešeného Boha, před kterým stojím a kterému mohu s Ježíšem přinést oběť nejsvětější.

Pak zpěv před evangeliem: *Kdo je z Boha, praví Pán, slovo Boží slyší, má své nitro dokořán, a hluk světa ztiší... Milostí svou, změň nám Kriste, srdce v roli úrodnou. ať tvé símě, svaté čisté, padne v půdu příhodnou!* Dovedl bych najít příhodnější slova, když se chystám poslouchat samotného Ježíše?

A sloka písně provází i obětní průvod: *Přijmi oběť čistou Pane, skrze ruce duchovní, přijmi dary věnované, které se tu promění... A nejen chléb a víno, ale i... srdce, které jen ty znáš, tobě zasvěcujem: přijmi je a proměň je jako ten chléb s vínem, ať se navždy tajemně sjednotí s tvým Synem...* Jak tyto sloky stručně a jasně vykládají tajemství, které se připravuje na oltáři, jak je slova písně nádherně zpřítomňují...

A jak jsou hluboké sloky písní, které zpíváme ke sv. přijímání. Jak srozumitelná teologie Ježíšovy přítomnosti v Eucharistii zaznívá v tom zpěvu: *Vzdejme díky Pánu svému, který duši nasytil, aby tělu smrtelnému, chlebem spásy věčné byl...* Už není co přidat, snad se to dá jen zpívat s větší vroucností. *Když jsi chodil Judei, mnohý toužil Pane, dotknout se tě s nadějí, že se zázrak stane. Já tě cele v srdci mám, jako chléb svůj denní, kéž tě s vírou přijímám, věčné uzdravení.*

A ještě sloky vděčnosti a díky na závěr: *Již oběť Ježíšova se vznesla k výšinám a z nebe milost nová, se hojně snáší k nám. A formulujeme naše rozhodnutí: Bohu díky! Ve tvém jménu půjdem za svým posláním. Pomož lidu oddanému, zůstaň, Kriste, stále s ním...*

Tato slova zpíváme v mnoha obměnách – všechny ty mešní písně,

upravené a vybrané do společného kancionálu, jsou krásné. Dědictví předcházejících generací i díla současníků. Bývá mně líto, když zaznívá třeba k obětování *Černá madono* nebo *Kolik to bouří nad vlastí se sneslo...* Jsou to pěkné písně, ale zcela jistě k jiným příležitostem. Asi není správné, když kněz u oltáře přináší nejsvětější oběť a my si u toho pozpěvujeme – sice zbožně, ale o něčem jiném.

Děkuji Ti, Pane, za to, že smím stát před tebou a mohu ti sloužit. Děkuji ti za dar slova a dar zpěvu. Děkuji za všechny, kteří mně otevírají srdce při slavení mše svaté. Za skladatele, za ty, co upravili kancionál, za varhaníky, za kněze, za ty všechny, kteří to zpívají se mnou!

A.S.

Rozhovor s Vítkem Janků

Pane redaktore, jednou jste se mi popsal jako blondák s fousama. Můžete k tomu o sobě ještě něco dodat?

Narozen v Jablonci nad Nisou, věk 32 let, 2 děti, pracuji v diecézním Centru pro rodinu, manželka o rok starší, zpěvačka, tč. na mateřské.

Mohu se vás zeptat na vaši cestu k víře?

Odmalička jsem měl možnost zakoušet žitou víru v malé farnosti v Praze na Proseku, kde je nádherná románská

bazilika z 11 stol. uprostřed paneláků. Moje obrácení v době dospívání začalo ve společenství na příchovické faře v Jizerských horách a dalším silným impulsem byl seminář Obnovy v Duchu svatém vedený komunitou Emmanuel. Teď je moje víra tvarována hlavně životem v manželství, dětmi a radostnými i bolestnými osudy rodin, s kterými přicházím do kontaktu.

Kdo vlastně přišel první s myšlenkou farního časopisu, kdo je tvůrcem názvu a jak jste se dostal do redakce?

Myšlenka na farní časopis bezpochyby kolovala v myslích farníků už nějaký ten rok. Zvláště když farnosti okolo už dávno svůj časopis vydávaly. Jednou jsem o tomto nápadu mluvil s naším jáhnem Jiřím Palackým a ten řekl, že na to také myslí a že nejlepší je se rovnou zeptat pana faráře. Jiří Kaňa myšlenku podpořil a dodal Zdeňka Buršíka, který kromě několika grafických verzí vymyslel i název. Mně se zdál název Tomášek nedůstojný tak velké a významné farnosti, ale čím jsem o tom více přemýšlel, viděl jsem, že vystihuje to, o co nám při vydávání jde: popsat farnost jako mnohotvaré společenství, kde bude jeden o druhém vědět, i když se do všeho nebo také do ničeho přímo nezapojí. Zkrátka přinést rodinnou atmosféru.

Máte čas při své práci na nějaké koníčky?

Je fakt, že cítím potřebu odreagovat se a dělat něco úplně jiného právě proto, že se moje práce často prolíná s osobním životem nejen večerními telefonáty. Už se musím po nějakém koníčkovi poohlédnout. Syndrom vyhoření klepe na dveře.

Když oslovujete farníky v Tomáškově, představujete si, na koho se obracíte?

Někdy při mši cítím krásu společenství. Jak jsme různí a přesto se můžeme skrze Ježíše setkat, udělat krok k druhému, strpět jeho jinakost a vzájemně se přijmout. Aspoň na okamžik, když to nejde pořád.

Úkolem členů redakce není na někoho se obracet, ale vytvářet na stránkách Tomáška prostor, ve kterém se můžeme obracet jeden na druhého. Je to na zvážení každého farníka nebo společenství, zda se rozdělí o to, co prožívá s ostatními.

Na druhou stranu v redakci probíráme, že Tomášek obsahuje hodně článků pro mládež, pak slovo nemocným a nějak se nám neobjevuje střední generace, rodiny, manželé. Přitom ve farnosti jsou ve značném počtu.

Co byste doporučil těm, kteří přicházejí do farnosti noví?

Možná to nevíte, ale to je i můj osud. Do farnosti jsme začali s manželkou chodit v roce 1991 a po mši míjeli hloučky vesele se bavících farníků. Říkali jsme si: vždyť tak jsme se bavili po mši i před naším kostelem v Praze. Ale teď jsme byli na druhé straně barikády. Díky úplně jinému společenství jsme se pak skamarádili se zmíněným Jirkou Palackým a také jsme měli štěstí, že jsme znali otce Pavla Posáda a já pár lidí z obnovy. I po vydávání Tomáška se to moc nezměnilo. Změna přišla až s dětmi. To si nestěžuji, to je tak přirozené a nebýt toho, že jsme to prožili z druhé strany, asi bych byl dnes spokojen v hloučku před kostelem. Doporučení je snadné: než pronikat do jádra, je možná dobré vytvořit satelit se stejně „postiženými“ farníky (ne opozici). Bude vám stejně dobře. A tak asi posléze přibude další hlouček a pak další, až bude celá farnost stát v hloučkách před kostelem.

Co by vás v letošním roce potěšilo a co byste rád vzkázal čtenářům?

Mě už toho potěšilo letos moc a také mě v pravou chvíli potěšila spousta lidí. Třeba to, že když jsme oznámili se Zdeňkem Buršíkem svůj ústup z redakce, proběhlo to skvěle. A tak za několik minulých Tomášků i za tento děkujte hlavně Marii Veselé a jejímu manželovi a Davidovi Svobodovi.

A ten vzkaz? Nenechte je padnout.

*Děkuji za pěkný rozhovor.
Jarka C.*

Večerní pohádka

Maminko přečti mi pohádku,
jakou mi říkala babička!
Nestačilo by ti políbit na líčka?
Odchází maminka, má zas moc práce,
jenom že z toho bolí mě srdce.
Tak ať co, je to sice smutné,
ale já zavolám andělíčka,
bude-li to nutné.

Andělíček bude mi vyprávět
nejhezčí pohádky,
jak se dva strýcové pustili do hádky,
jak pyšná princezna byla milá
a jak s krásným svým mužem
šťastně si žila.
Těžké mé oddechy zavolají sen
a ten když odchází přivolá den.

Druhého dne maminka se diví,
ale mou dušičku pohádky živí.
A proto maminky prosím
povídejte svým dětem pohádky,
duše jejich zdobím

Eliška Rádlová, 13 let

Velikonoce – Kavyl

5. – 6. dubna 1999

Skončila mše, hurá, vzhůru za dobrodružstvím. Slunce, teplo, jaro. Tak by se dalo popsat nedělní dopoledne. Jdeme na nádraží, zařazujeme se do davu farníků, kterých je zde mnohem více, než bychom čekali. Vítáme se se známými i neznámými a dostáváme od usměvavé blondýnky sčítací lístek s pořadovým číslem i se zpáteční platností. Jen doufáme, že při zpáteční cestě nebudou přebývat. V tuto chvíli jsme si uvědomili, že akci organizuje Čolek... Poslední minuty, nastupujeme do vlaku. Je rozhodnuto.

Posléze vystupujeme. Razíme – směr Věstonice. Cesta vede malebnou rovinou mezi zoranými lány polí, na kterých vyráží první známky jara, nesčetné vlnky omývají břehy nádrže, kterou překonáváme ráznými kroky (nad hladinou – po hrázi). Vítá nás fara – krásně vytopená, odizolovaná, útulná, přívětivá, prosluněná se zámeckou zahrádkou a vyhlídkou na okolní hrady.

No nic, skončíme s realismem a přistoupíme k programu. Jeho název – Kavyl. Slovo, které nám zpočátku nic neříkalo, ale poté, co nás provázelo větší část programu, se nám zarylo nesmazatelně do našich vzpomínek. Kavyl – název trávy, od velikonoce i synonymum pro únavu a krásy noční Pálavy. Byla to jenom hra? Nebo symbolika putování? Obojí. Noc, vítr, úkoly, překážky, do cíle dojdou jen někteří.

Za úkol bylo najít několik vzácných trav, po kterých toužila staletá babička Kamaj. Ještě naposledy je ve svém životě toužila spatřit a polaskat se s kumarinovými bylinkami. S těžkým srdcem (asi stářím) nás vyhnala do drsných

podmínek pravé jihomoravské divočiny. Doopravdy to nebylo tak jednoduché, jak se zdálo. Měli jsme to štěstí být vítěznou skupinkou, a tak nakonec zůstaly jen dobré vzpomínky. Na hvězdy na obloze, na skvěle vybranou trasu, na těsné boty, na strašidlo jménem Kmocháček, na příjemný jekot Dangaly, na romantickou skálu, na kterou jsme všichni vylezli, ale jen někteří slezli(-ly). Výhled z vrcholu byl i přes tu tmou nádherný, dokonce jsme v údolí spatřili záblesk podezřelé baterky. Škoda jen, že ve tmě se nám skála zdála být méně obtížná než ve skutečnosti byla. Na konci hry jsme byli odměněni radostnými výkřiky tvůrců hry, kteří ve šťastné euforii ze shledání měli snahu roztáhnout naši zpola natrávenou žaludeční stěnu kvanty zaprášených a i jinak dochucených chlebiček. Dokonce nám zcela předčasně věnovali vítězný dort.

Poslední chvíle před rozedněním jsme strávili hraním na kytaru. Ale teď v líčení nastává rozpor (schizofrenie). Zhruba jedna polovička (ta horší) tvrdí: „Příjemné probuzení děvčat, potěšení, zalévání, dodávání životní energie, chuť do života.“ A přibližně druhá polovička (ta lepší) tvrdí: „Podlost, zneužití a znechucení

krásného velikonočního pondělí.“ Myslím si, že k tomu není již třeba nic dodat. Ale stejně, bylo tady krásně (přímo nádherně). Odpoledne jsme se stihli naučit pár židovských tanců, dojedli jsme poslední zbytky, vykoupali faru. A tak jsme mohli své síly vyčerpat i doplnit (každý podle svých možností).

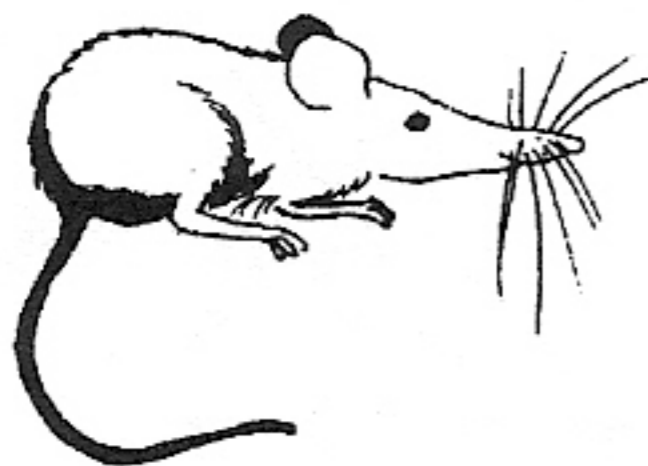
Den se pomalu chýlí ke konci, slunce zapadá za obzor. A naše, pro tuto chvíli, společná cesta končí. Začínají soukromé cesty s povinnostmi, s cíli, s radostí, se smutky ...

Lenka & Petr

Pohádka

Na paloučku se třásla zimou dvě malá myšátka. Víte, moc krásy nepobrala – byla to taková holátka, žádný šedý kožíšek, jen sem tam chomáček chlupů a ještě k tomu mělo jedno moc dlouhý čumáček a to druhé místo uší plachtáky – no prostě k smíchu.

Jim ale do smíchu nebylo vůbec. Jarní potok je odnesl daleko od mámy a od její teplé komůrky pod zemí. Myšky se třásly nejen zimou, ale taky strachy a zoufale hledaly nějakou díрку, kam se schovat. Ale nikde nic! Právě když se jedna dala do pláče, ozval se za nimi hluboký hlas: „Ale, ale, co je to tu za pískot?“ Černý krtek vykoukl ze země a krátkozrace na ně zamrkal.

„Jéje, krtku, krtčku, pomoz nám! Jsme tu samy a brzo nás sežere nějaká sova a taky jsou tu určitě vlci!“
Myšky měly oči

vyvalené hrůzou.

„Pomůžu, pomůžu,“ mrkal na ně dál krtek, „ale musíte chvíli počkat. Slíbil jsem pomoc kamarádovi, co má domeček pod lískovým keřem. Moc vážně stůně. Zaskočím za ním a jen co se uzdraví, jsem tady a udělám vám doupátko jak malované. Zatím se schovejte tady do krtince.“ Myšky tam honem hupsly a na chvíli si šťastně oddechly.

Čekaly. Čekaly dlouho. Hlína jim zatím východ zasypala, a tak mohly jen čekat.

„Kdepak, ten nepřijde! Proč taky – vždyť se podívej, jaké jsme šeredky a nešiky. Komu by na nás záleželo,“ začala fňukat první myška.

„Neboj se. Slíbil, že přijde. Musíme mu věřit,“ povzbuzovala druhá myška, i když v ní byla taky malá dušička.

Teď se nad nimi ozvalo hlasité dupání a hlína se naráz prudce valila na myšky.

„To byl jistě ježek a my jsme tu teď uvězněné,“ plakala menší myška. „A krtek na nás už dávno zapomněl.“

„No tak! No tak! To mi tak málo důvěřujete?“ ozval se za nimi hluboký hlas a myšky pískly tentokrát radostí. Krtek se dal hned do práce a za chvíli byla hotová útulná komůrka s několika východy. To bylo radosti! To bylo děkování! Stačilo už jen připravit dva teplé pelíšky a myšky se mohly uložit k spánku.

„Víš,“ broukla první myška, „stejně se divím, že se vrátil, když mám tak dlouhý čumák.“ „Uáá,“ zívla druhá myška, „a udělal nám krásný domeček, i když mám tak velká ušiska.“

„Uááá uááá,“ zívla zas ta první myška: „To bude asi proto, že nás má rád a že mu na nás záleží.“

Ministrantský den

V sobotu 17. dubna se konal Ministrantský den Brněnského děkanství v žabovřeské oratoři. Den jsme zahájili nejdříve mší svatou – setkání s Pánem Ježíšem – kterou sloužil pan farář od svatého Tomáše. Po této mši svaté a po požehnání nás Vojta Veselý s panem farářem rozdělili do skupinek podle věku. Bylo asi 12 skupinek po zhruba 10 ministrantech. Každá skupinka měla svého vedoucího, což byl nějaký starší a odpovědný ministrant, abychom se my malí neztratili. Jako zajímavost musím napsat, že od svatého Augustina přišly i holky, bylo jich asi 5. Počasí nám moc neprálo, ale my nejsme z cukru, a tak jsme se nerozpustili, i když většinu dne přšelo a my byli skoro pořád na cestě. Já byl ve skupince i se svým bráchou Dominikem, který tam byl skoro nebo úplně nejmladší, protože ještě nechodí do školy: V naší skupince bylo hodně veselo, tak jsme se pobavili.

Každá skupinka dostala na cestu mapku se zakreslenýma kontrolama, kterými bylo nutno projít. Na každém

stanovišti jsme si mohli vybrat číslo disciplíny, kterou podstoupíme. Nejvíce se mi líbila kontrola sportovní, kde jsme skákali v pytli, a také stanoviště s liturgickými potřebami, které bylo nutno správně pojmenovat. Po návratu do cíle jsme mohli hrát hry, třeba fotbal nebo hokej až do vyhlášení vítězů. Každý dostal pamětní list, ceny jen ti nejlepší, a pak už jsme se jen rozloučili a spěchali domů.

Lukáš

Pro bystré hlavy

Pomůžeš najít myškám cestu do jejich domečku?

ROČNÍK V.
16. května 1999

**Mimořádné
vydání**

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

V tomto (víceméně mimořádném) čísle Tomáška naleznete některé aktuální informace, které se nám do posledního vydání nevešly, ať už z důvodů jejich opožděného dodání, či jiných.

Já však rád využívám této možnosti k „reakci na reakce“ na článek o faře v Zábrdovicích. Nebylo jich mnoho, jejich intenzita však dává tušit vážnost problému.

Musím upřímně přiznat, že jsem byl zděšen, co všechno z těch několika vět bylo vyčteno: O Zábrdovické farnosti, o minulém panu faráři, o vztazích mezi kněžími, o tzv. lepších či horších farnostech a nevímco ještě. Nic takového však v mých slovech není – prosím, přečtěte si je pořádně. Bylo řečeno jen tolik, že v den X v domě Y byl jeho stav, jaký byl, a že je třeba s tím něco velmi rychle dělat. Byl vyslovena prosba

o pomoc – zatím finanční. A bylo to řečeno tak, aby to – jako mnoho jiných věcí – nešlo jedním naším uchem tam a druhým ven. To je vše.

Kdo chtěl vědět víc, mohl se přijít zeptat. Dozvěděl by se (a nedivil by se), že to ani jinak nemohlo vypadat v domě, který byl po řadu měsíců neobydlen a vydán napospas kdekomu (a taky kdekým „navštíven“ a vykraden). Mohl se jít podívat přímo, a musel by se v duchu poklonit knězi, který tam po řadu desetiletí sloužil, dokud mu síly jen trochu stačily, v podmínkách těžších, než by se uprostřed největšího města diecéze vůbec čekalo. A snad by i pochopil, že naléhavost, s jakou byl napsán onen článek, nebyla nesena potřebou se někomu „předvádět“ či někoho „zahanbit“. Příště to můžeme být my, kdo bude potřebovat pomoci.

Tak tedy: Omluva patří těm, kterých se (přes dobrou vůli) dotklo slovo či formulace onoho článku. Dále chci poprosit – kdo jste už doručili, co bylo dříve řečeno, kamkoli – a třeba i se svým komentářem, doručte tam i to, co je řečeno zde.

Až budeme příště zase něco číst, co vyvolá otázky, ptejte se opravdu na to, co se říká. V tomto případě tedy ne: „Kdo za co může?“ – ale: „Kdo s čím pomůže?“

A pokud jste v tuto chvíli ještě stále „zvednutí ze židle“ – propánakrále, vemte montérky nebo aspoň peněženku, a dokažte to!

No a Zábrdovickým držíme palce – nemají to jednoduché!

Váš O. Petr Vrbacký

Sbírka

na církevní zdravotnictví

Na slavnost Nejsvětější Trojice (30. 5. 1999) se koná dobrovolná sbírka na církevní zdravotnictví. K ní píše Otec biskup Vojtěch Cirkle:

„Milé sestry a milí bratři, v minulých letech se každoročně konaly sbírky na podporu církevního zdravotnictví, jehož garantem se stala v brněnské diecézi Mendlova nadace. Prostředky, které byly od věřících získány, byly využity na vybudování církevní Nemocnice sv. Zdislavy ve Velkém Meziříčí – Mostištích, o které jste byli průběžně informováni.

S radostí mohu oznámit, že výstavba církevní nemocnice byla z větší části dokončena, že byl zprovozněn nový

chirurgický pavilon, v němž se nyní vykonávají i nejnáročnější kostní operace včetně náhrady poškozených kloubů. V minulých letech však došlo ke značnému zadlužení, které brání nemocnici v dalším rozvoji. Obracejím se na vás proto s prosbou, abyste při dobrovolné sbírce na tento účel dle svých možností přispěli.

Sbírka v minulém roce vynesla 742 828 Kč. Všem dárcům touto cestou chci vyjádřit upřímné poděkování. Věřím, že Nemocnice sv. Zdislavy bude dobrou vizitkou církevního zdravotnictví v naší republice.

Děkuji za vaši pomoc a ze srdce vám žehnám.

Váš biskup Vojtěch

Když už jsme u těch peněz:

Svatý Otec děkuje prostřednictvím kardinála A. Sodana poděkování za sbírku Svatopetrský halě, konanou v roce 1998 v českých diecézích. Vybralo se 285 998,63 USD.

Informace

■ V sobotu 29. května 1999

se koná ve Křtinách druhá diecézní pouť, na níž letos budeme prosit za smíření mezi národy, zejména na Balkáně, a za dobrý výsledek jednání mezi státem a církví v naší vlasti. Program pouti je na vývěsce. Zájemci o pouť se mohou co nejdříve hlásit v sakristii, pokusíme se zorganizovat ve spolupráci s dalšími farnostmi objednání autobusu. (S přihláškou se bude vybírat i záloha 50 Kč.)

■ Ve středu 19. května 1999

od 14 do 17 hodin se koná na Starém Brně za bazilikou sběr oblečení pro Charitu. Podrobnější informace jsou na vývěskách. Je třeba dodržet čas sběru, před ani po už se nic nebude odebírat!

■ 19. června se konají ZMS!

Zveme vás na 22. ročník Závodů Martina Středy, soutěž všestrannosti zaměřenou na pobyt v přírodě (střelba, Finská stezka, orientace na mapě, stavba stanu, ...). Na všechny odvážné zájemce ve věku od 9 do 15 let se budeme těšit v sobotu 19. června 1999 buď v 7:00 u kostela sv. Tomáše, nebo v 8:00 na konečné autobusu č.41 v Ivanovicích.

(odjezdy autobusů od Semilasa: 7:06, 7:29)

– Co s sebou?

povinné vybavení každého účastníka:

pláštěnka, tužka, blok, KPZ, startovné 10,- Kč

povinné vybavení 3-členné hlídky:

hodinky, píšťalka, nůž, vlajka, pokřik

doporučujeme:

jídlo, pití a dlouhé kalhoty (proti klíšťatům)

– Jak sestavovat hlídky?

Kromě toho, že hlídka získává body během soutěže při zvládnutí různých disciplín, rozhoduje v hodnocení také součet věků všech členů hlídky. Při součtu rovném 35 let se přičítá k výsledkům ze soutěží 0 bodů. Za každý rok navíc (nad 35) se strhává pět bodů, naopak za menší součet se odpovídající body přičítají.

*Za všechny pořadatele
Gert, Zulajda a Bandifén.*

■ Katechetický kurz

V září tohoto roku začne další běh katechetického kurzu. Koná se jako vždy v prostorách BiGy v sobotu jednou za čtrnáct dní ve školním roce.

Je určen nejen těm, kdo budou plnit službu katechety, ale i všem, kdo chtějí teď nebo v budoucnu vykonávat nějakou službu (akolyta, varhaník, kostelník, animátor společenství apod.).

Přihlášky a bližší informace jsou na faře či na Katechetickém centru brněnského biskupství.

Národní pout' do Říma

v roce Velkého jubilea 2000

Česká biskupská konference rozhodla o konání pouti v roce Velkého jubilea do Říma ve dnech 31. 3 – 2. 4. 2000. Jedná se o velkou národní pout' se společným programem zaměřeným na získání milostí jubilejního roku a prohloubení naší víry v jednotě s papežem a univerzální církví. V programu jsou bohoslužby v hlavních papežských bazilikách, audience pro české poutníky u Svatého otce, event. prohlídka dalších, zejm. duchovních pamětihodností Věčného města.

Cena na jednoho poutníka se odhaduje ve výši 5 – 6 tisíc korun.

Pro snadnější organizaci se žádá sdělení předběžných počtů poutníků do 30. června 1999.

Prosíme tedy vás všechny, kdo o účast na pouti máte vážný zájem, abyste se do té doby ohlásili u duchovního správce své farnosti.

Česká biskupská konference

PROHLÁŠENÍ ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE K PROBLEMATICE RODINY

Současná zhoršená ekonomická situace doléhá na rodiny s malými dětmi. Je to dáno řadou okolností, např. neustálým nárůstem cen i základního dětského zboží, ale i celkovou atmosférou ve společnosti. Vyhraněná materiální orientace vystavuje rodiny s dětmi nerovné soutěži a u dosud bezdětných budí strach, že rozhodnutí se pro rodinu s dětmi znamená nejen pokles životní úrovně, ale i jisté znehodnocení společenského postavení.

Rodiny se netěší účtě, kterou by si zasloužily, zvláště početnější rodiny se setkávají někdy až s pohrdáním.

Přitom snad nikdo nepochybuje o tom, že dobrá rodina nemá pro výchovu dítěte žádnou srovnatelnou alternativu.

Tato celková atmosféra lhostejnosti vůči rodinám má dalekosáhlé souvislosti a její podstatný vliv se projevuje na snižujícím se počtu sňatků, snižujícím se počtu dětí a hrozivém počtu rozvodů. Negativně ovlivňuje další generaci a její důsledky budou dlouhodobé. Na této atmosféře se podílí řada faktorů. Chceme upozornit alespoň na ty nejkřiklavější:

■ vystupňované nároky na pracovní angažovanost, obavy ze ztráty zaměstnání, ale i agresivní nabídka často zbytečného zboží a propagace konzumního myšlení vede k nadměrnému pracovnímu úsilí, které ohrožuje soužití rodin;

■ přehnané zdůrazňování individuálních práv a svobod podkopává stabilní a hluboké vztahy a může vést k falešnému pocitu osobní svobody, která směřuje k osamělosti a lhostejnosti;

■ poskytování společenské podpory, někdy i legislativní, různým nepravým napodobeninám rodiny vnáší mezi mladé lidi nejistotu a u některých může vést ke špatné volbě. Lze se obávat, že se takto zvýší i četnost nepravých napodobenin občansky odpovědných postojů;

■ chybějící koncepce moderní prorodinné politiky a absence úřadu či orgánu, který by ji vykonával a prosazoval.

Většina evropských států hledá intenzivně způsoby, jak rodinu podpořit, ocenit její přínos pro občanskou společnost a jak zvýšit její společenskou prestiž. Osvědčená forma této podpory je spolupráce státních i nestátních institucí a církví. Nezačneme-li i u nás s reálnou podporou rodin a oceněním jejich významu, bude se naše cesta do společnosti vyspělých evropských států postupně stále více ztrácet v občanské neodpovědnosti a lhostejnosti.